

ΘΡΑΥΣΜΑΤΑ

Μνήμες, στιγμιότυπα, σκηνές, σκέψεις κρύβουν τους λόγους που πέντε νέοι χορογράφοι και σκηνοθέτες δημιουργούν. Τους μιλήσαμε με αφορμή τη φετινή συμμετοχή τους στο Φεστιβάλ Αθηνών & Επιδαύρου.

Από την **ΞΕΝΙΑ ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ**

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ ΛΑΣΚΑΡΙΔΗΣ

«Όταν ήμουν ακόμα φοιτητής, είχα δει την παράσταση “Με δύναμη από την Κηφισιά”, σε σκηνοθεσία Λευτέρη Βογιατζή. Είχα απογοητευτεί από αυτά που έβλεπα στις ελληνικές σκηνές και αυτή η παράσταση μου έδωσε νέα ενέργεια, με ενθουσίασε. Η κωμωδία είχε αντιμετωπιστεί μέσα από τη φόρμα. Το γέλιο έβγαινε μέσα από κάτι βαθύ. Ο τρόπος που χειρίζεται κάποιος τη φόρμα, και με αυτό εννοώ την εικόνα, το ρυθμό, τη χορογραφία, ώστε στη σκηνή να ανάγεται σε κάτι ποιητικό, είναι κάτι που με απασχολεί έντονα».

Στο Φεστιβάλ Αθηνών θα παρουσιάσει το «Relic/Απολίθωμα» σε σκηνοθεσία, χορογραφία και ερμηνεία δική του. «Επέλεξα την αγγλική λέξη “relic” στον τίτλο γιατί εμπεριέχει και την έννοια του λείψανου αλλά και αυτού που διατηρείται από το παρελθόν: πρόσωπα, ιστορίες, γλώσσες». Κρυμμένος μέσα σ’ ένα κοστούμι του Άγγελου Μέντη, παραπέμπει σε μια απροσδιόριστου φύλου φιγούρα η οποία φέρνει στο φως αντιφατικά συναισθήματα και αντίθετες έννοιες. «Εμβαθύνοντας στις έννοιες της γελοιότητας και της μεταμόρφωσης, μιλώ για την ανθρώπινη ύπαρξη, για το πόσο παράξενα όντα είμαστε ή για το πώς μπορεί να φαντάζουμε στις μοναχικές μας στιγμές. Δεν φωτίζω την ιστορία ενός χαρακτήρα, αλλά ενός “τύπου”, όπως είναι η φαντασία, το παρελθόν, τα όνειρα». —**Relic/Απολίθωμα**, 15-16/07, Πειραιώς 260, Κτήριο Ε, www.greekfestival.gr

ΖΩΗ ΧΑΤΖΗΑΝΤΩΝΙΟΥ

«Όταν ήμουν 9 χρονών πήγα με τη δασκάλα μου στο Ηρώδειο για να δω το “Café Müller” της Pina Bausch. Οι εικόνες αυτής της παράστασης έχουν διατρέξει την πορεία μου έως σήμερα. Θυμάμαι έντονα αυτήν την ισχυρή σιωπή και προσήλωση που υπήρχε στο κοίλον, ανάλογη με όσα ισχυρά συνέβαιναν στη σκηνή. Ο χρόνος και ο τόπος όπου διαδραματιζόταν η ιστορία, η Κεντρική Ευρώπη του Μεσοπολέμου, δεν θα μπορούσαν να σημαίνουν κάτι για μένα τότε, ωστόσο ήταν σαν να μου δημιουργούσαν “μνήμες” του μέλλοντος. Προσπάθησα να ξαναδώ την παράσταση σε video, ως ενήλικη πια, και το σταμάτησα. Ήθελα να διατηρήσω αυτήν την επίδραση που έχουν πάνω μας τα πράγματα χωρίς να χρειάζονται ανάλυση. Αποφάσισα ότι αυτή η εικόνα έπρεπε να υπάρχει μέσα μου όπως είχε καταγραφεί την πρώτη φορά».

Η Ζωή Χατζηαντωνίου, σκηνοθέτις και χορογράφος, επέλεξε το συμβολικό δράμα του Maurice Maeterlinck «Οι τυφλοί» (1890) για να συμμετάσχει στο φεστιβάλ. Δώδεκα τυφλοί βρίσκονται στην καρδιά ενός δάσους, προσμένοντας τον καθοδηγητή τους, αυτόν που τους κηδεμόνευε στο άσυλο όλη τους τη ζωή, μόνο που τον περιμένουν μάταια, κείται ανάμεσά τους νεκρός. «Το έργο μιλάει για ένα τέλος και την ελπίδα μιας νέας αρχής, για μια τύφλωση που περιέχει την ενόραση». —**Οι τυφλοί ή Ο ήχος των μικρών πραγμάτων σε μεγάλο σκοτεινό τοπίο**, 12-13/07, Πειραιώς 260, Κτήριο Η, www.greekfestival.gr

ΛΕΝΙΩ ΚΑΚΛΕΑ

«Με θυμάμαι να εκτελώ ασκήσεις στην μπάρα και να κοιτάζω την πολυκατοικία απέναντι, τους περαστικούς. Ξεκίνησα χορό κυρίως για να βρίσκομαι μαζί με τη μητέρα μου, τη χορογράφο και χορεύτρια Χάρης Ανταχοπούλου. Από 5 χρονών περνούσα ώρες ολόκληρες στη σχολή. Ανακαλώ στη μνήμη μου το σκηνικό των παιδικών μου χρόνων, τους μεγάλους καθρέφτες και τις κουρτίνες με τις ρίγες στην αίθουσα όπου γίνονταν τα μαθήματα, τα παράθυρα. Έχω επίσης έντονες μνήμες από τις μουσικές που συνόδευαν τους αυτοσχεδιασμούς μας, Dead Can Dance, Pink Floyd, Λιλιπούπολη. Για μένα αυτό ήταν το καλύτερο παιχνίδι, και ο τρόπος που δίδασκε η μητέρα μου, η συμμετοχικότητα και η φαντασία που απαιτούσε το μάθημα με έκαναν να αγαπήσω το χορό και να τον ακολουθήσω επαγγελματικά».

Στην 3η της συμμετοχή στη διοργάνωση, η Λενιώ Κακλέα, χορογράφος και χορεύτρια, θα παρουσιάσει το «Margin Release», ένα ντουέτο της ίδιας με τον Τούρκο χορευτή Κερέμ Γκελεμπέκ. «Το έργο πραγματεύεται τις έννοιες της ιδιωτικότητας και της αντιμετώπισης του ξένου». Η Κακλέα χρησιμοποιεί την ιδέα του εκμαγείου για να υπαινιχθεί πως η σχέση με τον άλλον δεν αναπτύσσεται μέσα από την αντανάκλαση του εαυτού μας στο πρόσωπό του, δεν στηρίζεται στο ναρκισσισμό. «Η οθόνη και ο καθρέφτης αποτελούν πλέον “περιβάλλον” για το σύγχρονο άνθρωπο, πρέπει να τους κοιτάζουμε και να κοιταχτούμε. Ο καθρέφτης είναι βασικό μέσο αυτοπαρατήρησης και αυτοανάλυσης. Το εκμαγείο ωστόσο δεν αντανακλά μια εικόνα, μέσα από αυτό αναδύεται ένας αρνητικός χώρος». —**Margin Release**, 25-26/06, Πειραιώς 260, Κτήριο Ε, www.greekfestival.gr

ΙΩΑΝΝΑ ΠΟΡΤΟΛΟΥ

«Eva lieder του Σούμπερτ, διάρκειας 4', γέννησε στο μυαλό μου την εικόνα ενός ζευγαριού, πασμένου χέρι-χέρι, που περπατά όλο και πιο βαθιά στο δάσος χωρίς να γνωρίζει τι θα συναντήσει παρακάτω ούτε αν θα καταφέρει να βρει την έξοδο από αυτό. Η εικόνα αυτή λειτούργησε ως πυρήνας για την παράσταση “Δάσος”, που παρουσίασα με την ομάδα Griffon στα τέλη Οκτωβρίου στο Θέατρο Τέχνης, και ως αντίποδας για το “Taboo”, που εμπνεύστηκα για τη συμμετοχή μου στο φεστιβάλ. Στο “Δάσος” υπάρχει η “συμφωνημένη” από το νόμο και με τις ευλογίες όλων συνύπαρξη των δύο φύλων, όπου όλα τα “στραβά” μιας συμβίωσης μετριάζονται στο όνομα μιας κοινωνικής σύμβασης, όπως είναι ο γάμος, ενώ στο “Taboo” το ζευγάρι αναμετράται με την έννοια του απαγορευμένου και τις συνέπειές του, όπως αυτή ορίζεται από αρχής κόσμου. Οι δύο παραστάσεις παρουσιάζονται ιδα-

CULTURE

The inner voice

ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ ΤΣΙΝΙΚΟΡΗΣ

«Στέκομαι σε φανάρι επί της Σταδίου. Στην απέναντι πλευρά του δρόμου βλέπω μια κοπέλα ν’ ακούει μουσική από τα ακριβά ακουστικά της. Δεν φαίνεται να δίνει σημασία στο περιβάλλον γύρω της. Πίσω της βρίσκεται ένας άστεγος. Καθώς διασχίζει το δρόμο, σκέφτηκα ότι θα είχε ενδιαφέρον αν αντί για μουσική μπορούσε να ακούσει την ιστορία και τα όνειρα αυτού του ανθρώπου. Αυτή η εικόνα με ενέπνευσε για το δρώμενο «Στη μέση του δρόμου», που θα παρουσιάσω στο Φεστιβάλ Αθηνών, μια έρευνα γύρω από τους άστεγους της πρωτεύουσας. Πώς βιώνουν την καθημερινότητα, πώς βρέθηκαν σε αυτήν την κατάσταση; Ποιες είναι οι συνθήκες διαβίωσης, οι ανάγκες τους; Μου αρέσει να δουλεύω με κοινωνικές ομάδες που είναι ή δεν είναι στο προσκήνιο, και να ανατρέπω με το έργο μου την εικόνα που υπάρχει γι’ αυτούς». Ο Πρόδρομος Τσινικόρης, σκηνοθέτης και δραματουργός, ασχολείται τα τελευταία χρόνια με ένα θεατρικό είδος που συνδυάζει τη σκηνική δράση με το ντοκιμαντέρ. Στη σκηνή δεν ανεβαίνουν ηθοποιοί που υποδύονται ρόλους, αλλά άνθρωποι διαφόρων ειδικοτήτων, ηλικιών και τάξεων που μιλούν για την πραγματική τους ζωή. —**Στη μέση του δρόμου**, 02-08/07, Πλατεία Κλαυθμώνος, www.greekfestival.gr

νικά μαζί, χωρίς όμως αυτό να σημαίνει πως υπάρχει χρονική συνέχεια μεταξύ τους ή πως η μια λειτουργεί επεξηγηματικά για την άλλη. Τις αντιμετωπίζω περισσότερο σαν αντίθετες όψεις του ίδιου νομίσματος».

Η χορογράφος Ιωάννα Πορτόλου εμπιστεύεται στη Σεσίλ Μικρούτσικου και τον Γιάννη Νικολαΐδη δύο ντουέτα που φωτίζουν το θέμα της συνύπαρξης από διαφορετικές οπτικές γωνίες. Αναφέρει πως για εκείνη ήταν ένα στοίχημα το πώς μπορείς να κάνεις δύο έργα με τα ίδια άτομα και το ίδιο θέμα και ωστόσο να αφηγηθείς δύο ξεχωριστές ιστορίες.

«Στις χορογραφίες μου με ενδιαφέρει περισσότερο η ποιότητα της ενέργειας και οι εντάσεις που “αναδεικνύονται” με τη δράση παρά η κίνηση καθαυτή. Μπορείς να σχεδιάσεις μια ολόκληρη διαδρομή από εντάσεις. Με άλλα λόγια, πιο πολύ με απασχολεί αυτό που υπάρχει ανάμεσα στις κινήσεις». —**Δάσος & Taboo**, 29-30/06, Πειραιώς 260, Κτήριο Ε, www.greekfestival.gr